

animerer denne Tendens, ligefrem sætter en Præmie for Dygtighed i Retning af at slippe ned under en vis Indtægt. Og disse Fradragsregler forekommer mig saa langt fra at modvirke dette, at de ligefrem animerer til at udfinde saa mange lovlige Udgifter som muligt, lovlige for den enkelte Skatteyder, saa han kan slippe ned under Grænsen. Derfor vil jeg anbefale, at vi kommer bort fra disse Spring og hellere gennemfører det højeste Fradrag for alle Skatteydere, helt op, ikke saaledes at forstaa, at jeg mener, de skal slippe saa meget billigere, men det Spørgsmaal er vi jo i Stand til at klare gennem den Skala, vi indretter, ogsaa naar det er en Rateskala. Og det er virkelig Synd at friste Mennesker, oven i Købet naar de saa forfærdelig gerne vil lade sig friste.

Det Forsøgerfradrag, der her er fastsat, er jeg ikke tilfreds med. Jeg vilde mene, at vi i den Henseende burde gaa højere. Jeg kunde tænke mig, at vi mindst maatte have et Fradrag paa 500 Kr. pr. Barn, ja, jeg kunde tænke — men det kan jo overvejes i det Udvalg, der nedsættes —, at Fradraget steg i Forhold til Børneantallet. Det kan ikke nægtes, at en Familieforsøger med en stor Børneflokk har ganske anderledes vanskeligt ved at komme igennem end den, der ingen Børn har at forsørge, eller den, der kun har sig selv at forsørge. Jeg synes, det er blevet saa meget mere paakrævet at indrømme et klækkeligt Fradrag for Børn, efter at vi i Stat og Kommuner har gennemført Lønninger, som stiller Kvinder og Mænd ganske lige. Jeg kender f. Eks. en Kommune, hvor Forholdet er det, at de, der lønnes allerhøjest indenfor Skolevæsenet, er 7 Personer, som enten er Pebersvende eller ugifte Kvinder alle sammen. Naar det maa erkendes, at det er meget dyrere at leve med en Børneflokk end uden Børn, synes jeg, at nu, da vi gaar til en Skattelovgivning, der giver sig ud for at skulle være permanent i Modsætning til de nuværende midlertidige Love, vilde det være rigtigt at sætte et rigeligt Børnefradrag og eventuelt tage den Tanke op til Overvejelse i Udvalget, om man ikke skulde sætte det saa meget højere, jo større Børneantallet i Familien er.

Virker de store Spring i Fradraget for Indkomstskattens Vedkommende uheldigt, kan jeg ikke se bedre, end at de virker endnu uheldigere med Hensyn til Formuebeskatningen. Saa vidt jeg forstaaar Bestemmelserne om Formuebeskatningen, indeholder de nogle Ord, som skal for-

staas saaledes, at de, der har 4500 Kr. i aarlig Indtægt, kun skal betale halv Formueskat lige op til en Formue af 100 000 Kr. Jeg forstaaer i og for sig meget godt, hvorfor denne Bestemmelse er sat ind. Der er jo enkelte gamle, svage eller syge Mennesker, som har en Formue at leve af og ikke kan skaffe sig andet, og for dem vil naturligvis en Formueskat virke meget tyngende — den har navnlig virket tyngende i Krigsaarene —, og hertil synes jeg, det var rimeligt at tage noget Hensyn ved at sætte en Bestemmelse ind i Loven, gaende ud paa, at man kunde lempe Formueskatten for saadanne vanskeligt stillede Mennesker med en ringe Indtægt. Men at vi derfor skulde gaa til en Bestemmelse om, at alle Formuer op til 100 000 Kr. kun skulde svare halv Formueskat, naar Indtægten ikke har været over 4500 Kr., synes jeg vilde være uheldigt. Jeg antager heller ikke, at den højtærede Finansminister rigtig har gennemtænkt det, thi det er jo blevet oplyst, at Landmændenes Indtægt er saadant noget som ca. 4000 Kr. gennemsnitlig, og jeg antager ikke, det har været den højtærede Finansministers Mening, at alle Landmænds Formueskat skulde halveres. Men det vilde i Virkeligheden blive Følgen af den Bestemmelse, her er foreslaaet — hvis altsaa Landmændene ikke har over ca. 4000 Kr. gennemsnitlig. Det vilde være i højeste Grad uheldigt. Det er en af de Ting, jeg synes, vi skulde overveje nøje i Udvalget og eventuelt søge at faa forandret.

Af nye Bestemmelser er der den, at forskellige Udgifter indtil et Beløb af 400 Kr. er fritaget for Skat, f. Eks. saadanne Byrder, der paahviler et Embede, samt Beløb, der anvendes til Pension og Enkeforsørgelse, Livs-, Syge-, Invaliditets-, Alderdoms- og Arbejdsløshedsforsikring. Dette synes jeg i og for sig er en udmærket Bestemmelse. Jeg erkender, at der kan naturligvis rent principielt rejses Indvending mod, at det Beløb, man bruger til Livsforsikring, ikke skal være skattepligtigt, thi det er jo en Slags Formueopsparing. Men trods dette Brud paa Princippet synes jeg, at det er en udmærket Bestemmelse, som vi bør gennemføre, og da der er sat en Grænse ved de 400 Kr. som samlet Beløb, mener jeg ogsaa, man kan føle sig fuldstændig beroliget. Jeg kunde tænke mig, at den højtærede Finansminister under sine Overvejelser af, hvilke saadanne Udgifter der skulde tages med, ogsaa havde taget Spørgsmaalet om Fag-